

L. Oksanen

MIES JA NAINEN

NTAMO, HELSINKI

MIES JA NAINEN

L. ONERVA

MIES JA NAINEN

NOVELLEJA

HELSINGISSÄ

N T A M O

2017

L. ONERVA on ennen julaissut m. m.:

Nousukkaita, novelleja 3: —

Iltakellot, runoja 3: —

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ KIRJA

HELSINGISSÄ 1912

HELSINGIN UUSI KIPJAPAINO-OSAKEYHTIÖ

Näköispainos ensipainoksesta

Kirja, Helsinki 1912

ISBN 978-952-215-674-7

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand GmbH,
Norderstedt, Saksa

ntamo

2017

www.ntamo.net

SISÄLLYS:

Pikku tyttöjä

**Elina
Inkeri**

Eronneita

**Eri aikoina
Hävittävää voimaa
Lohduttajat**

Näyttämö-kuvitelmia

**Yksinäisyys
Autius**

PIKKU TYTTÖJÄ

Elina.

Elina kulkee äitinsä ja äidin ystävättären kanssa pitkin Berlinin katuja.

Hän on seitsemäntoista-vuotias, vaalea, hento ja vilkas. Hän tietää olevansa sievä ja toivoo, että muutkin sen huomaisivat. Ja se huomataan kyllä. Sillä hänestä säteilee väärentämätön nuoruus ja väljähtymätön elämän harrastus. Ja hän säteilee kaikille, mutta erittäinkin kaikille miehille. Koko hänen olemuksessaan, hänen vallattomasti peilailevissa silmissään, hänen itsetietoisesti nytkähtelevissä vyötäisissään, jalan nousussa, suun hymyssä, on niin paljon vastapuhjennutta ihmisuteliaisuutta ja ilon ikävää, rakkauden kurkotusta, ihailun tarvetta ja onnen odotusta, että se vaistomaisesti pukeutuu keimailuun.

Kadulla äiti ja ystävätär kulkevat edellä Bae-dekerit kädessä. Elina on aina tähän asti kulkenut tiukasti äitinsä käsipuolella, mutta nyt tämä eilen saapunut ystävätär on anastanut hänen paikkansa ja hän tuntee olevansa vähän kuin viides pyörä vaunussa.

Elina on aina väärällä paikalla, joko liiaksi edellä tai liiaksi jälessä. Aina häntä huudetaan, opastetaan, torutaan ja valistetaan: „Missä olet Elina? Katsopas tuota palatsia! Pane mieleesi tämä muistopatsas! Ja tämän museon nimi! Käy silmät auki, Elina!”

Ja Elina tottelee nyrpeillään. Se on hänestä kovin ikävää. Kaikki kivitalot ja kivipatsaat ja taiteet ja tieteet ja tavarat ovat hänestä ikäviä. Ihmiset ovat paljon hauskenempia. Kaikki muut paitsi hänen oma seuransa. Ja hän unohtuu taas hetken päästä katsomaan jotakin kaunista poikaa tai uljasta univormua . . .

— Elina, tuo on sopimatonta! neuvo ystävätär.

— Ja miten sinä astut kantasikin linttaan! nuhtelee äiti.

Elina kohauttaa loukkaantuneesti olkapäitään. Minkätähden naiset aina olivat hänelle niin pa-

”Yhden yksinäisyys on tuskaa tai iloa.
Mutta se toinen,
kahden yksinäisyys,
se
on
autiutta.”

Jo läpimurtonsa tehnyt L. Onerva (1882–1972) tarjoaa tässä älyllisessä ja railakkaassa teoksessaan viisi novellia ja kaksi draamatekstiä.

Naisen vapautumisen sisäisten ja ulkoisten esteiden suvereeni tulkki ottaa tarkasteluunsa modernin urbaanin rakkauden.

Ja kun Onerva on asialla, 115 vuoden välimatka tuntuu jälleen perin vähäiseltä.